



Milieuactivisten claimen ten onrechte een monopolie op feiten, goede bedoelingen en onbaatzuchtigheid

Posted on 5 augustus 2023 by Arnout Jaspers

Als je de *social media* moet geloven, ben ik een dikbetaalde lobbyist voor BBB, Big Agro, Monsanto, het nucleair-industrieel complex en de door Big Oil aangestuurde klimaatontkenningsmaffia. Deze, en nog meer beschuldigingen heb ik de afgelopen jaren voorbij zien komen in reacties op mijn journalistieke publicaties, zelfs van collega's.

Rechtzinnig 'progressieve' mensen kunnen zich niet eens voorstellen dat je het oprecht met ze oneens bent. Het is voor hen ondenkbaar dat je zou pleiten voor kernenergie of GMO's of glyfosaat zonder dat je eigen bankrekening daar vetter van wordt. Hún standpunten, immers, staan in onbaatzuchtige dienst van het land, de mensheid en de planeet, terwijl hun tegenstanders, inclusief alle niet-linkse politici en boeren, slechts uit eigenbelang handelen. Vandaar ook, dat de rechter met twee

maten dient te meten bij het bestraffen van demonstranten die de wet overtreden.

Het publieke debat komt vaak neer op asymmetrische morele oorlogvoering: 'rechts' verwijt 'links' naïeviteit en gebrek aan feitenkennis en realiteitszin, maar speelt zelden de kaart dat linkse standpunten moreel niet deugen. Links maakt dat verwijt aan rechts in vrijwel elke discussie. Daarom worden feitelijke onjuistheden rechts zwaar aangerekend (desinformatie!), terwijl links de eigen miskleunen mag bagatelliseren: als je bedoeling maar deugt.

De blunder van Tom van der Lee

Dat was ook hoe Tweede Kamerlid Tom van der Lee (GroenLinks) reageerde op zijn blunder met het Antarctische zeeijs, waarover hij twitterde: 'Terwijl het op #Antarctica midwinter is en het zeeijs maximaal bevroren hoort te zijn, blijft 't door hoge temperaturen smelten.'

Zoals ik in m'n [vorige column](#) signaleerde, vriest de Antarctische ijszee momenteel met een vaart van circa 600.000 vierkante kilometer per week dicht. Het klopt dus van geen kant, dat dit zee-ijs midden in de zuidelijke poolwinter aan het afsmelten zou zijn.

Na veel ophef en hilariteit op Twitter zag Van der Lee zich uiteindelijk genoodzaakt met een reactie te komen: ja, tweette hij zuinigjes, hij had bij nader inzien beter een ander woord kunnen gebruiken dan 'smelten', maar dat was maar irrelevant gezever over details door iemand die 'het grotere plaatje niet wil zien'.

En het grotere plaatje is natuurlijk, dat links zich inzet om de planeet te redden van klimaatontwrichting, terwijl iedereen die wijst op feitelijke onjuistheden in hun verhaal een klimaatontkenner is, of op z'n minst iemand die klimaatontkenners in de kaart speelt.

De morele asymmetrie geldt ook voor belangenverstrengeling. De standpunten van iedereen die ooit voor een agrarisch of farmaceutisch bedrijf gewerkt heeft, of zelfs überhaupt in de industrie, zijn volgens links voorgoed besmet en corrupt. Echter, wanneer iemand op links of in de ecolobby grote invloed heeft op het beleid, maar jarenlang is betaald door het Wereld Natuur Fonds (WNF), of als zo iemand er ook een commercieel bureau op na houdt dat opdrachten doet voor Greenpeace, dan is dat geen belangenverstrengeling: dat bewijst juist hoeveel gezag hij of zij op dat

dossier heeft, en het draagt alleen maar bij aan diens betrouwbaarheid.

Ook de evidente belangenverstrengeling van [Johan Vollenbroek](#), held van de stikstoflobby, heeft in de gangbare media nooit één kritische noot opgeleverd.

Want terwijl het bedrijfsleven en de landbouw slechts eigenbelang nastreven en dus bijna per definitie corrupt zijn, zijn actiegroepen als Greenpeace, WNF en Mobilization for the Environment (MOB) onbaatzuchtige strijders voor een betere wereld. Ook 'rechts' gaat zelden hard tegen deze framing in, beducht als ze zijn voor de populariteit van zulke actiegroepen op hun denkbeeldige morele hoogvlakte.

Zelf was ik, enigszins tot m'n verbazing, nog nooit benaderd door enige lobbyist uit de aan het begin van deze column genoemde sectoren. Als je er iedere keer van verdacht wordt, ga je allicht geloven dat zoiets schering en inslag is, toch? Maar nooit had een fabrikant van kerncentrales of genetisch gemanipuleerde champignons bij mij discreet geïnformeerd naar de mogelijkheden van journalistieke synergie tegen een marktconforme vergoeding.

Een Amerikaanse entrepreneur met een middel

Totdat [De Stikstoffuik](#) een hype werd.

Via een voormalige politicus die nu een lobbykantoor heeft (ik noem geen namen, maar het betreft een prominente D66'er), werd ik benaderd door een Amerikaanse entrepreneur. Die kon een middel leveren dat de behoefte aan stikstof in de landbouw drastisch omlaag bracht, terwijl de oogst toenam. Precies wat Nederland in deze crisis nodig heeft. Hij was even in Nederland en wilde mij graag ontmoeten, met nog wat secondanten van een Nederlands advocatenkantoor om zich heen.

Wij dus op zakendiner in Leiden.

Ik zou hier een lang en hilarisch verhaal van kunnen maken, hoe ik met deze Amerikaanse multimiljonair en nog twee mannen in pak in een chaotisch pop-up restaurant tjokvol millennials belandde (inschattingsfoutje van de secretaresse), waar de bediening gemiddeld vier dagen werkervaring had en de knul die onze drankjes aan tafel kwam brengen meteen een glas bier in m'n kruis kieperde. Met als vervolg een haastige aftocht naar een naburig restaurant, waar het net zo druk en studentikoos lawaaiig bleek te zijn.

Hoewel inmiddels niet helemaal zeker meer of dit geen undercover team van *Follow the Money* was, probeerde ik toch maar m' n werk te doen: wat voor middel is dat, hoe werkt het, hoeveel heb je er per hectare van nodig, hoe wordt het gemaakt, waar heb je dit gepubliceerd, en hoeveel kost het?

Het bleek nogal lastig om tussen alle promopraatjes door heldere antwoorden te krijgen. Wel werd mij aangeboden om de Stikstoffuik in de VS uit te geven, hoe onlogisch dat ook is voor een uniek Nederlands probleem. Maar ik kreeg de stellige indruk dat er ook op andere manieren wel wat marktconforme synergie te regelen viel.

Jammer was wel, dat ze op de wat meer technische vragen geen antwoord hadden, want de wetenschapper die daar alles van wist hadden ze in de VS gelaten. Daas van de chaos en het boven het lawaai uit schreeuwen, nam ik na het eten afscheid met hun toezegging dat we elkaar twee dagen later via Zoom opnieuw zouden spreken, dit keer met hun wetenschapper in de VS er ook bij.

Een oncontroleerbaar plantenextract

Ook die gaf nergens een antwoord op waar ik wat mee kon, onder het motto: 'Coca Cola vertelt jou ook niet wat er in hun flesjes zit'. Het middel was een puur plantaardig extract, van exotische planten in het buitenland, maar hij wilde niet zeggen welke planten.

Tegen die tijd begon ik naar een nooduitgang van de Zoom te zoeken, want met name mijn verklaring dat ik op basis van zulke oncontroleerbare informatie geen artikelen schreef, leek moeilijk te liggen. Uiteraard moest er nog even van alle kanten gezichtsverlies voorkomen worden, dus ging ik het eerst de Zoom uit met allerlei beloften van hun kant over het Amerikaanse boek en snel nog contact opnemen, maar ik heb gelukkig nooit meer wat van ze gehoord.

Ik heb wel een idee wat ze tegen elkaar gezegd hebben over die Nederlandse journalist, nadat die de vergadering verlaten had...

Wetenschapsjournalist [Arnout Jaspers](#) is schrijver van de bestseller '[De Stikstoffuik](#)'. Zijn columns verschijnen iedere zaterdag in Wynia's Week.

Wynia's Week verschijnt 104 keer per jaar met even onafhankelijke als broodnodige berichtgeving, die vrij beschikbaar is voor iedereen. De donateurs

*maken dat mogelijk. [**Doet u mee?**](#) Hartelijk dank!*